

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

sig til at foreslå, at lønmodtagerne skal give afkald på to dyrtidstillæg eller 10 øre i timen. Det er tilsyneladende et meget betydeligt offer, men i virkeligheden tror jeg det er såre begrænset. For en almindelig arbejder betyder det 4 kr. 80 øre om ugen, men han må regne med, at han, såfremt han modtager disse 4 kr. 80 øre, skal betale ca. 1 kr. 60 øre i skat heraf. Hans nettogevinst bliver herefter 3 kr. 20 øre om ugen. Men nu ved vi meget vel af bitter erfaring, at en forøgelse af arbejderens løn med 4 kr. 80 øre i løbet af 2—3—4 måneder medfører, at de varer, han skal købe, stiger ganske betydeligt og måske endda med mere end 4 kr. 80 øre. Stiger priserne blot med 3 kr. 20 øre, vil han overhovedet intet få ud af sit dyrtidstillæg. Jeg tror derfor, at tiden må være inde til, at organisationsfolk, arbejdere såvel som tjenestemænd, alvorligt overvejer, hvorvidt de kan være interesseret i, at karusselturen fortsætter. Jeg tror ikke, de kan det, og jeg værdsætter, at regeringen nu forsøger at gribe fast om nælden.

Sammen med de forslag, jeg her har taget stilling til, fremsatte finansministeren forslag om forlængelse af loven om det midlertidige tillæg til tjenestemændene. Dette forslag rummer ændringer i forhold til den gældende lov, som selvfølgelig er sikre på sympati fra vor side. Jeg skal nævne, at det såkaldte „loft“ nu bliver fjernet. Dette var jo blandt de ændringsforslag, mit parti stillede, da loven var til behandling for et år siden. Forslaget imødekommer ikke, hvad vi fra konservativ side meget gerne havde set gennemført, men når ministeren under henvisning til hele den økonomiske situation ikke har ment at kunne gå videre, end sket er, har vi bøjet os herfor, idet ministeren har erklæret sig parat til at overveje hele spørgsmålet om reguleringen og hermed sammenhørende problemer i et udvalg, der vil blive nedsat af ministeren. Jeg regner som en selvfølge med, at de i finansudvalget repræsenterede partier vil få sæde i udvalget.

I de meget alvorlige betragtninger, nationalbanken onsdag aften fremsatte overfor offentligheden om vore valutavanskeligheder, fremhæves det meget stærkt, at hvis vi ikke enten forøger arbejdsindsatsen — og her må jo navnlig tænkes på eksportindustrien — eller tilpasser vort forbrug efter den nationalindtægt, der står til vor rådighed, vil den eneste mulighed, der står tilbage, være at begrænse efterspørgslen efter forbrugsartikler gennem pengepolitikken med de deraf for investeringen og ikke mindst for byggeriet følgende konsekvenser. Alle-

rede i dag kritiseres kreditstramningen, og der tales om bankernes vanskeligheder ved finansiering. For en ikke-nationaløkonom er der efter min opfattelse ikke noget overraskende heri. Jeg har allerede tidligere i min tale nævnt, at folk efter devalueringen blev nervøse og i stor udstrækning mistede lysten til at sætte penge ind i pengeinstitutterne. Når hertil kommer den hamstring, der er foregået i dette efterår, hvor handelen selvfølgelig fik pengene ind for varerne, men samtidig måtte binde stigende beløb i varelagre — det samme gælder iøvrigt selvsagt råvarerne —, og hertil yderligere kommer, at bankernes og sparekassernes ansvarlige ledere naturligvis først vil og skal betjene deres gamle kunder, er det ganske vist ubehageligt, men ikke overraskende, at der kan opstå finansieringsvanskeligheder.

Ja, således tegner situationen sig for det konservative folkeparti, og derfor tilsiger vi vort energiske medarbejderskab til denne gang at nå et stykke frem mod løsningen af de to store økonomiske problemer, betalingsunderskuddet overfor udlandet og den faretruende inflation, og vi kalder på virkeligt medarbejderskab her. Vi kan sagtens komme i totterne på hinanden og rende ud til valg, men jeg frygter, at mange vælgere vil mindes Holberg og ligefrem vil skrive på stemmesedlen: „Gå hjem og forlig jer, I skabhalse“.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale de foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling.

Bertel Dahlgaard: Det er sagt, at det er en storpolitisk debat, der skal finde sted her i dag. Jeg vil straks sige, at jeg tror slet ikke, befolkningen længes efter et storpolitisk opgør. Jeg tror, at det, regering og rigsdag skal gøre, er ganske jævnt at sætte sig hen og gøre deres arbejde færdigt. Det er det, befolkningen venter af os. Derfor skal jeg også indskrænke mig til nogle få bemærkninger til klaring af selve den parlamentariske situation.

Det er ganske utvivlsomt, at der hersker en ikke ringe skuffelse over, at der ikke i den sidste måned er opnået et resultat af det politiske arbejde. Det er rimeligt, at denne skuffelse vender sig mod regeringen og rigsdagen; men vil man efterspore årsagsforbindelsen i denne sag, må man søge tilbage til sidste efterår efter folketingsvalget. Efter folketingsvalgets udfald var det ganske åbenbart, at man for at opnå et arbejdsdygtigt styre måtte tilstræbe en regeringsdannelse på bredt grundlag. Det radikale venstre opfordrede derfor stærkt hertil.